

Sygn. akt IV U 91/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2014r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Tomasz Koronowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Tomaszewska

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2014r. w Elblągu na rozprawie

sprawy z odwołania W. D. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 28 listopada 2013r. znak: (...)

o emeryturę

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy W. D. (1) prawo do emerytury od dnia (...) 2013r.;

II. stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt IV U 91/14

UZASADNIENIE

Skarżący W. D. (2) wniósł odwołanie od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 28 listopada 2013r., znak (...), odmawiającej mu prawa do emerytury. Ubezpieczony twierdził, że błąd w dacie urodzenia w świadectwach pracy kwestionowanych przez organ rentowy to pomyłka oraz że pracował w warunkach szczególnych jako operator ciężkich maszyn budowlanych.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Powołano się m.in. na art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013r., poz. 1440 ze zmianami, powoływanej dalej jako „ustawa emerytalna”) oraz na rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zmianami). Organ rentowy twierdził, że wnioskodawca nie udokumentował 25 lat okresów ubezpieczenia i nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Do ogólnego stażu pracy pozwany nie uwzględnił skarżącemu okresów zatrudnienia w trzech zakładach pracy z uwagi na błąd w dacie urodzenia i okresów nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy u innych pracodawców. Nie uznano żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych z uwagi na niedokładności świadectw pracy, stwierdzających wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, w okresie przy tym krótszym, niż wymagane 15 lat.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Skarżący urodził się w dniu (...), zatem w dniu (...) 2013r. ukończył 60 lat.

(bezsporne)

W 1968r. wnioskodawca zakończył naukę w szkole podstawowej i od tej pory pracował w gospodarstwie rolnym ojca A. D., położonym we wsi J.. Gospodarstwo rolne miało powierzchnię około 10 ha. Praca wnioskodawcy w gospodarstwie wynosiła przeciętnie nie mniej niż 4 godziny dziennie. W dniu (...) 1969r. wnioskodawca ukończył 16 lat. W 1970r. lub 1971r. ubezpieczony ukończył eksternistycznie szkołę podstawową dla pracujących. Wnioskodawca pracował w gospodarstwie rolnym ojca do 1972r. z przerwą na zatrudnienie w K. Fabryce (...) w dniach od 24 stycznia 1972r. do 4 marca 1972r.

(bezsporne po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, a ponadto informacja Urzędu Miejskiego w D. k.29 i 30, zeznania świadków R. P. i H. W. z rozprawy w dniu 26 maja 2014r. oraz dokumenty z akt osobowych koperta k.61, w szczególności świadectwo pracy i opinia z okresu pracy w K. Fabryce (...), życiorysy, odpis świadectwa ukończenia szkoły podstawowej)

W okresie od dnia 2 listopada 1972r. do dnia 30 czerwca 1974r. wnioskodawca pracował na stanowiskach pomocnika maszynisty spycharek i od dnia 1 marca 1974r. maszynisty spycharek w Przedsiębiorstwie (...). W okresie tego zatrudnienia w dniach od 4 września 1973r. do 27 października 1973r. ubezpieczony odbył kurs maszynistów spycharek, który ukończył z wynikiem pozytywnym. Uprawnienie do obsługi ciężkich maszyn budowlanych wystawiono wnioskodawcy w dniu 21 stycznia 1974r.

(bezsporne po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, ponadto świadectwo pracy k.9 akt ZUS dot. świadczenia przedemerytalnego i dokumenty w aktach osobowych koperta k.61)

W dniach od 1 do 30 marca 1975r. wnioskodawca pracował jako operator sprzętu miejskiego w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L..

(bezsporne po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, ponadto świadectwo pracy w aktach osobowych koperta k.61)

W okresie od dnia 21 maja 1975r. do dnia 30 listopada 1980r. ubezpieczony pracował jako maszynista spycharek, ponownie w Przedsiębiorstwie (...). W okresie tego zatrudnienia odbył służbę wojskową w dniach od dnia 19 lutego 1976r. do dnia 10 grudnia 1977r., przy czym po zakończeniu służby wojskowej do pracy stanął się w dniu 19 grudnia 1977r.

(bezsporne po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, ponadto świadectwo pracy k.11 akt ZUS dot. świadczenia przedemerytalnego i dokumenty w aktach osobowych koperta k.61, w szczególności kwestionariusz osobowy)

W okresie od dnia 1 grudnia 1980r. do dnia 30 września 1981r. skarżący pracował jako operator spycharki w Nadleśnictwie G..

(bezsporne po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, ponadto świadectwo pracy k.13 akt ZUS dot. świadczenia przedemerytalnego i dokumenty z akt osobowych k.33-46)

W okresie od dnia 1 października 1981r. do dnia 9 marca 1983r. wnioskodawca pracował jako maszynista spycharki w Przedsiębiorstwie (...) w O., przy czym w angażu dotyczącym okresu od dnia 1 kwietnia 1982r. do dnia 30 września 1982r. jako stanowisko skarżącego wskazano pomocnik maszynisty.

(bezsporne co do okresu pracy i nazw stanowisk wskazywanych w angażach, ponadto świadectwo pracy k.15 akt ZUS dot. świadczenia przedemerytalnego i dokumenty z akt osobowych koperta k.65; co do braku zmiany charakteru pracy w dniach od 1 kwietnia do 30 września 1982r. dowód w postaci zeznań wnioskodawcy z rozprawy w dniu 10 września 2014r., angaży z dnia 1 kwietnia i 14 października 1982r. oraz wypisu sporządzonego dnia 5 maja 1982r. dot. uprawnień

uzyskanych w 1974r. do obsługi ciężkich maszyn budowlanych i drogowych – k.10-12 części B akt osobowych koperta k.65)

W okresie od dnia 25 kwietnia 1983r. do dnia 16 lipca 1983r. wnioskodawca pracował jako maszynista w Przedsiębiorstwie (...) w P. Oddział P., gdzie wykonywał obowiązki maszynisty koparki i spycharki.

(bezsporne po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, ponadto świadectwo pracy k.17 akt ZUS dot. świadczenia przedemerytalnego i dokumenty z akt osobowych koperta k.28)

W okresie od dnia 8 października 1983r. do dnia 11 czerwca 1984r. skarżący pracował jako maszynista spycharki w Przedsiębiorstwie (...) w B..

(bezsporne po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, ponadto świadectwo pracy k.19 akt ZUS dot. świadczenia przedemerytalnego i dokumenty z akt osobowych koperta k.61)

W okresie od dnia 12 czerwca 1984r. do dnia 31 sierpnia 1987r. wnioskodawca był zatrudniony w Ośrodku (...) Lasów Państwowych w O. jako maszynista maszyn drogowych – koparki i równiarki.

(bezsporne po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, ponadto świadectwo pracy k.21 akt ZUS dot. świadczenia przedemerytalnego i dokumenty z akt osobowych koperta k.68)

W okresie od dnia 1 września 1987r. do dnia 3 listopada 1988r. skarżący pracował w PGR P. jako mechanik w warsztacie. Wykonywał wszelkie naprawy, był kierowany do określonej pracy przez głównego mechanika.

(bezsporne, ponadto wyjaśnienia wnioskodawcy z rozprawy w dniu 26 maja 2014r., świadectwo pracy k.23 akt ZUS dot. świadczenia przedemerytalnego i dokumenty z akt osobowych koperta k.63)

W okresie od dnia 17 listopada 1988r. do dnia 31 lipca 1991r. wnioskodawca pracował w Zakładzie Rolnym (...) jako pracownik fizyczny – traktorzysta. W okresie od wiosny do jesieni, tj. od około połowy marca do około końca listopada każdego roku, pracował tylko jako traktorzysta albo kombajnista, zaś w okresie zimowym – jako mechanik.

(co do okresu zatrudnienia bezsporne, ponadto świadectwo pracy k.25 akt ZUS dot. świadczenia przedemerytalnego i dokumenty z akt osobowych koperta k.63; co do charakteru zatrudnienia dowód w postaci zeznań wnioskodawcy z rozprawy w dniu 10 września 2014r. w związku z jego wyjaśnieniami z poprzednich rozpraw)

W okresie od dnia 7 sierpnia 1991r. do dnia 6 kwietnia 1992r. wnioskodawcy przysługiwał zasiłek dla bezrobotnych.

(bezsporne, ponadto zaświadczenie PUP k.37 akt ZUS dot. świadczenia przedemerytalnego)

W okresie od dnia 28 marca 1992r. do dnia 31 maja 1993r. ubezpieczony był zatrudniony jako mechanik w PGR Z. Gospodarstwo (...). Poza wszelkimi naprawami, do obowiązków wnioskodawcy należały wyjazdy z kierowcą po części.

(bezsporne, ponadto wyjaśnienia wnioskodawcy z rozprawy w dniu 26 maja 2014r., świadectwo pracy k.27 akt ZUS dot. świadczenia przedemerytalnego i dokumenty z akt osobowych koperta k. 63)

W okresie od dnia 2 czerwca 1993r. do dnia 1 czerwca 1994r. wnioskodawcy przysługiwał zasiłek dla bezrobotnych.

(bezsporne, ponadto zaświadczenie PUP k.37 akt ZUS dot. świadczenia przedemerytalnego)

W okresie od dnia 1 lipca 1995r. do dnia 5 listopada 2003r. skarżący pracował jako maszynista spycharki w Zakładzie Usługowo-Budowlanym (...) K. R. – M. B. – Z. W. w B..

(bezsporne, ponadto świadectwo pracy k.29 akt ZUS dot. świadczenia przedemerytalnego i dokumenty z akt osobowych koperta k. 95)

Wnioskodawca nie miał innych okresów pracy przed 1999r.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie skarżącego zasługiwało na uwzględnienie, przy czym należy zaznaczyć, że wobec okoliczności, które można było ustalić dopiero w toku postępowania sądowego.

Wstępnie należy przybliżyć podstawę prawną wniosku, co pozwoli ograniczyć omówienie okoliczności faktycznych tylko do tych, które były istotne dla rozstrzygnięcia. Wobec tego trzeba wyjaśnić, że z art. 184 ustawy emerytalnej wynika, iż ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, a więc w dniu 1 stycznia 1999r., osiągnęli po pierwsze okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz po drugie okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. w niniejszej sprawie wynoszący 25 lat. Przy tym emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie na dochody budżetu państwa środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu. Stosownie do powołanego w części wstępnej uzasadnienia §4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zgodnie z § 2 ust. 1 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Skarżący już na etapie postępowania administracyjnego spełniał przesłankę ukończenia 60 lat i tego, że wprawdzie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, ale złożył wniosek o przekazanie na dochody budżetu państwa środków zgromadzonych na rachunku w tymże funduszu.

Spór dotyczył pierwotnie tego, czy wnioskodawca legitymuje się wymaganymi na dzień 1 stycznia 1999r. stażem ogólnym wynoszącym co najmniej 25 lat i stażem pracy w warunkach szczególnych nie krótszym niż 15 lat.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego przesłanka ogólnego stażu ubezpieczeniowego nie była już przez pozwanego kwestionowana. Trzeba wobec tego tylko przypomnieć, że dokumenty z akt osobowych wnioskodawcy wykazały, iż błąd w dacie urodzenia w świadectwach pracy z trzech okresów zatrudnienia to zwykła omyłka, wynikła w trakcie zatrudnienia w jednym z zakładów pracy i następnie powielana w kolejnych. Ponadto w aktach osobowych koperta k.61 znajdują się dwa świadectwa pracy (oryginały) z okresów dotąd niewskazywanych przez skarżącego, tj. w K. Fabryce (...) i w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L., które powodują wydłużenia wykazanego okresu składkowego o łącznie 2 m-ce i 10 dni. Razem z okresami zatrudnienia u pracodawców, za które świadectwa pracy zostały przedłożone w postępowaniu przed organem rentowym, łączny okres zatrudnienia skarżącego przed 1999r. wynosił więc około 23 lata i 10 m-cy (por. raport k.37-39 akt emerytalnych z niezbędną korektą w zakresie okresu pomiędzy zakończeniem w dniu 10 grudnia 1977r. zasadniczej służby wojskowej i zgłoszeniem się do pracy w dniu 19 grudnia 1977r. oraz pominiętych w raporcie dalszych 2 dni nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy, tj. 19 i 20 stycznia 1983r.). Okres pracy wnioskodawcy w gospodarstwie rolnym ojca od ukończenia przez ubezpieczonego 16 lat (w 1969r.) do początku 1972r. niewątpliwie jest wystarczający, aby uzupełnić brakujący okres ogólnego stażu pracy do wymaganych 25 lat. Podstawę do tego daje art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym „Przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również następujące okresy, traktując je, z zastrzeżeniem art. 56, jak okresy składkowe: (...) przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 r. okresy pracy w gospodarstwie rolnym po

ukończeniu 16 roku życia, jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu.”

Odnosnie stażu pracy w warunkach szczególnych trzeba wyjaśnić, że zgodnie z §2 ust. 2 powoływanego wcześniej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. okresy pracy m.in. w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, jednak świadectwo pracy z adnotacją o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach, bądź bez niej, nie jest bezwzględnie przesłanką do zaliczenia danej pracy jako wykonywanej w szczególnych warunkach. Świadectwo nie jest wiążące dla organu rentowego i może podlegać weryfikacji. Decydujące znaczenie ma zawsze fakt rzeczywistego wykonywania pracy w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Dopiero w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie okresów pracy w warunkach szczególnych także w oparciu o inne dowody niż zaświadczenie z zakładu pracy, nawet jeśli pracownik nie posiada świadectwa w określonej w przepisach formie, albo jego treść budzi wątpliwości, które uzasadniałyby kwestionowanie tego zaświadczenia przez organ rentowy w fazie administracyjnej postępowania.

Trzeba przypomnieć, że świadectwa pracy stwierdzające pracę wnioskodawcy w warunkach szczególnych, dotyczyły tylko dwóch okresów zatrudnienia, łącznie krótszych niż 15 lat, a przy tym były nieprecyzyjnie sporządzone. Pozwany w związku z tym początkowo kwestionował pracę skarżącego w warunkach szczególnych w całości, jednak dowody zebrane w toku postępowania sądowego w postaci dokumentów z akt osobowych oraz korespondujące z nimi wyjaśnienia wnioskodawcy skutkowało zmianą stanowiska organu rentowego w tym zakresie i przyjęciem, że uznaje się za pracę w warunkach szczególnych te okresy zatrudnienia, w których wnioskodawca był maszynistą spycharki i maszynistą maszyn drogowych (koparki, równiarki). Kwestionowano natomiast konsekwentnie okresy pozostawania wnioskodawcy na stanowisku pomocnika maszynisty oraz okres zatrudnienia w ZR Z., gdzie przez część roku wnioskodawca był traktorzystą, względnie kombajnistą, a przez pozostałą część – wykonywał prace jako pracownik warsztatu. Nie było przy tym sporu, że praca w warsztacie nie była pracą w warunkach szczególnych (tak też zresztą w warsztacie w PGR P. i w Gospodarstwie (...)).

Stąd należy w tym miejscu wyjaśnić, że ostatecznie niekwestionowane przez pozwanego okresy pracy w warunkach szczególnych to 13 lat, 4 m-ce i 27 dni (okresy od 1 marca 1974r. do 30 czerwca 1974r., od 21 maja 1975r. do 18 lutego 1976r., od 19 grudnia 1977r. do 31 marca 1982r., od 1 października 1982r. do 8 marca 1983r., od 25 kwietnia 1983r. do 16 lipca 1983r., od 8 października 1983r. do 31 sierpnia 1987r. i od 1 lipca 1995r. do 31 grudnia 1998r., po odjęciu 29 dni nieobecności w pracy, w tym 27 dni wskazanych w zaskarżonej decyzji oraz 19 i 20 stycznia 1983r., wynikających z akt osobowych koperta k.65). Tak więc okres brakujący wnioskodawcy do osiągnięcia stażu 15 lat pracy w warunkach szczególnych to 1 rok, 7 m-cy i 3 dni.

Trzeba wobec tego wskazać, że art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej odwołuje się do przepisów dotychczasowych. Obowiązujące w tym zakresie i przywoływane wyżej rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. wydane zostało w oparciu o delegację z art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zmianami), w którym Radzie Ministrów powierzono w szczególności określenie rodzaju prac lub stanowisk pracy oraz warunków, na podstawie których osobom m.in. zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury w niższym wieku. Z art. 53 ust. 2 tej samej ustawy wynikało, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników stale zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia – jest to regulacja tożsama z zawartą w obecnie obowiązującym art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej. W wykazie A, stanowiącym załącznik do wspomnianego rozporządzenia, w dziale V „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych” pod poz. 3 wymienia się prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych i drogowych, zaś w dziale VIII „W transporcie i łączności” wymienia się pod poz. 3 prace m.in. kierowców ciągników i kombajnów.

Nie było sporu, że w okresach wymienionych wyżej praca skarżącego jako maszynisty spycharki, koparki i równiarki odpowiadała opisanym tu wymogom pracy w warunkach szczególnych. W ocenie Sądu taką pracą wnioskodawcy była

również praca wnioskodawcy od wiosny do jesieni jako traktorzysty i kombajnisty w ZR Z. oraz praca na stanowisku określonym przez 6 miesięcy w 1982r. jako pomocnik maszynisty w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w O..

W ocenie Sądu nie ma podstaw, aby kwestionować wiarygodność zeznań wnioskodawcy co do charakteru wykonywanych przez niego prac w poszczególnych zakładach pracy, w tym w Z. (listopad 1988r. – lipiec 1991r.) i w O. (październik 1981r. - marzec 1983r.). Wynika to stąd, że zarówno wyjaśnienia, jak i zeznania wnioskodawcy w tej kwestii były składane spontanicznie, bez jakichkolwiek przejawów chęci ukrycia elementów stanu faktycznego sprawy, co prowadziło przecież do różnej oceny charakteru pracy skarżącego w różnych okresach, w tym do oceny negatywnej dla ubezpieczonego (tj. że dany okres pracy, np. mechanika, to nie okres pracy w warunkach szczególnych).

W tej sytuacji zasadnym było przyjęcie, że od dnia 16 marca do dnia 30 listopada lat 1989 i 1990 oraz od dnia 16 marca do dnia 31 lipca (końca zatrudnienia) roku 1991 wnioskodawca pracował w ZR Z. w pełnym wymiarze czasu jako traktorzysta lub kombajnista, a więc że pracował w warunkach szczególnych w okresie dalszych 1 roku, 9 m-cy i 16 dni, co łącznie z okresem wskazanym wyżej 13 lat, 4 m-cy i 27 dni już przekracza wymaganą sumę 15 lat pracy w warunkach szczególnych. W kwestii możliwości uznania za okresy pracy w warunkach szczególnych niektórych okresów zatrudnienia u danego wnioskodawcy Sąd Okręgowy w pełni akceptuje pogląd Sądu Apelacyjnego w Szczecinie wyrażony w wyroku z dnia 8 maja 2014r. w sprawie III AUa 1022/13 (Lex nr 1469381), zgodnie z którym „W przypadku, gdy praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku tylko w niektórych miesiącach roku, do okresów pracy w szczególnych warunkach uzasadniających prawo do emerytury w niższym wieku, wlicza się tylko te miesiące.”

Tylko więc już dodatkowo trzeba wskazać odnośnie stanowiska pomocnika maszynisty w okresie od kwietnia do września 1982r., że z dokumentu umieszczonego w aktach osobowych koperta k.65 pomiędzy angażami z dnia 1 kwietnia 1982r. i z dnia 14 października 1982r. wynika, że wnioskodawca nie przedłożył wymaganych uprawnień – posiadanych od 1974r. – co uczynił w dniu 5 maja 1982r. i to właśnie ta okoliczność musiała skutkować czasową koniecznością innego nazwania jego stanowiska pracy. Trzeba jednak podkreślić, że dla oceny, czy dana praca była pracą w warunkach szczególnych, istotna jest nie nazwa stanowiska, a rzeczywisty zakres czynności, a ten – jak wynika z obu omawianych angaży – pozostał cały czas bez zmian.

Udowodnienie przez wnioskodawcę – należy podkreślić, że dopiero na etapie postępowania sądowego, gdyż przy pomocy dokumentów m.in. z akt osobowych, uprzednio nieznanymi pozwanemu i spójnych z nimi wyjaśnień ubezpieczonego złożonych na rozprawie oraz zeznań świadków – iż zachodzą wszystkie przesłanki przyznania mu wnioskowanej emerytury, skutkowało po pierwsze zmianą zaskarżonej decyzji na podstawie przepisów powołanych wyżej, art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej i art. 477¹⁴§2 kpc przez przyznanie prawa do tejże emerytury od dnia ukończenia 60. roku życia, tj. od dnia (...) 2013r. oraz stwierdzeniem na podstawie art. 118 ust. 1a a contrario, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.